

שיעור הכנה לנסיעה בל"ג בעומר לציון הרשב"י

מאת

ר' אברהם יצחק הלוי כרמל זכרוננו לברכה

נאמר בישיבת ברסלב בני ברק – ימי הספירה תש"ע

[ניתן לשמוע את השיעור, ועוד שיעורים רבים בענין ל"ג בעומר

בקו מקור חכמה 0765980237]

כל הזכויות שמורות למשפחה

להערות והארות וכד'

ניתן לפנות במייל mch29903@gmail.com

בשבוע שעבר למדנו את התורה לכו חזו בפנים קצת פשט, והייתי רוצה קצת לדבר למעשה את החלק הזה של הנסיעה שנוסעים לציון של רבי שמעון בר יוחאי ועל היארצייט שזה בל"ג בעומר, ולא רק את הלימוד של התורה הזאת אלא את חלק הקיום של התורה הזאת, כי בפשטות בגמרא בשבת (קל"ח:) בנידון שם של הגמרא יש גם עוד קטע של גמרא לפני העניין שנכנסו רבותינו לכרם שביבנה, רמי בר יחזקאל ביקש מר' הונא, לומר מילי מעלייתא מרב, ואמר שם שתיים בשבת ואחד בתורה, אחד בשבת זה על העניין של גוד בכיסנא וכו', והשני בשבת זה כירה שנשמטה לה ירך אחת או שתיים, והשלישי בתורה זה שאמר רב- עתידה תורה שתשתכח מישראל שנאמר (ישעיהו כ"ט, י"ד) "הנני יוסף להפליא את העם הזה הפלא ופלא ואבדה חכמת חכמיו ובינת נבוניו תסתתר". וזה כשלעצמו קצת פלא האם זה המילי מעלייתא על התורה שהתורה תשתכח מישראל ח"ו?

ואחרי זה יש את הגמרא- תנו רבנן: כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל, והפירוש הוא שם שכל העניין של הגמרא זה הלכה שישכחו האם זה ראשון לטומאה או שני לטומאה שעתידה אשה שתטול ככר של תרומה ותחזור בבתי כנסיות ובבתי מדרשות לידע אם טמאה היא אם טהורה היא ואין מביין. ועל זה אמר רבי שמעון הלכה אחת, חס ושלום שתשתכח תורה מישראל אלא מה אני מקיים 'שוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו' (עמוס ה', י"ב) בעניין הזה שלא ימצא הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחד - דבר בלי מחלוקת, כך מפרש הרש"י.

ומביא שם בגמרא בהתחלה דבר ה' זו נבואה, דבר ה' זו הקץ, והפירוש השלישי זו הלכה, ורש"י מביא לכל דבר פסוק שפה נאמר דבר ה' ועל הקץ הוא אומר לא ידעתי, ורעק"א כן מציין את זה איזה מקום, ובכל אופן שם אומרים שדבר ה' זו הלכה.

ויש חלק אחד של שכחת התורה שזה שכחת ההלכה שתהיה שכחת התורה לעתיד, וזה חלק אחד. ויש עוד חלק של שכחת התורה שזה החלק כמו שראינו שבוע שעבר קצת מדברי הזוהר וכמו שכתוב בתורה נ"ו עה"פ כי לא תשכח מפי זרעו' שהפסוק הזה מופיע בחומש (דברים ל"א, כ"א), וכמו שכתוב בילקוט (ילקוט שמעוני אסתר תתרמ"ד, ועוד מקומות) אין לך שעה קשה כאותה שכתוב ואנוכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא, מאותה שעה קויתי לו שאמר כי לא תשכח מפי זרעו. והפירוש הפשוט אין לך שעה קשה כאותה שכתוב ואנוכי הסתר אסתיר, כי גם שיש צ"ח קללות ויש גם בתורת כהנים וגם במשנה תורה, פעמיים יש קללות, אבל הקללה הכי גרועה מכל הקללות זה הסתרת פנים של השי"ת וזה הכי גרוע מהכל. ולפי איך שהרבי מסביר את זה (לקו"מ קמא תורה נ"ו סעיף ג) 'ואנוכי הסתר אסתיר פני', הרבי מסביר שיש מדרגה של הסתרת פנים אבל אדם יודע שהקב"ה מסתיר פנים ממנו, ויש הסתרה שבתוך ההסתרה וזה 'הסתר אסתיר' שההסתרת פנים נסתרת מהאדם והוא בכלל לא יודע שהוא בהסתרת פנים. ובפשטות הפסוק מדבר שהקב"ה מסתתר בכזה הסתרה שבכלל לא ידעו שהוא נסתר. ובתורה בלקוטי מוהר"ן (נו קמא) הרבי מסביר את זה ודיברנו ע"ז לפני פורים באריכות קצת שהרבי מדבר שאצל האדם יש הסתרה והסתרה שבתוך ההסתרה, הסתרה זה נקרא עבר ושנה נעשית לו כהיתר שנסתר ממנו האיסור הזה אבל אעפ"כ יש אפשרות שישב אל ליבו שאיך כל כך נפלתי שאפילו לא אכפת לי וכבר נעשית לי כהיתר אז יש אפשרות שהוא ייצא מזה. אבל יש לפעמים שהכל דומה עליו כמישור והוא כבר הפך לבעל עבירה וזה החיים שלו וזהו, ואז נסתר ממנו בכלל שנסתר ממנו משהו, האדם הזה כמעט אי אפשר להוציא אותו משם.

ואז דיברנו שלמעשה הפסוק לא מדבר על ההסתרה של הבן אדם איך שהשי"ת נסתר מאיתנו אלא איך שהוא מסתיר את עצמו מאיתנו, והרבי לכאורה מפרש את זה הפוך איך שאנחנו מסתתרים מהשי"ת, אבל האמת הוא איך שכתוב בזוהר תמיד והזכרנו את זה

ש'מאתערותא דלתתא איתער לעילא; זה שהשי"ת מסתתר בהסתרה שבתוך ההסתרה נגרם מכיוון שאנחנו מתנהגים עם השי"ת כמו בהסתרה שבתוך ההסתרה, אנחנו גורמים להשי"ת גם לגזור עלינו את העונש הזה של הסתרה שבתוך ההסתרה.

ולמה זה הכי גרוע? הדבר הראשון כמו שהשכר הכי גדול זה גילוי שכינה, 'להתענג על ה' וליהנות מזיו שכינתו', אז העונש הכי גדול זה הסתרת פני ה'.

אבל יש בזה עוד דבר הגם שיש בגלות צרות גדולות ונוראות כאלה קללות שכתוב בתורה אבל מה כתוב בסוף (ויקרא כ"ו, מ"א) "או אז יכנע לבכם הערל ואז ירצו את עוונם", שיש לזה תכלית ולמרות שזה צער ויסורים וקללות אבל יש לזה תכלית שבסוף 'או אז יכנע לבכם' שהם יכנעו להשי"ת ויידעו שזהו חייבים לעשות תשובה.

ויש עוד דבר (דברים ד', כ"ט) "ובקשתם משם את ה' אלוקיך כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך" ובהמשך (שם, ל"ו) "למען חיידך", אז החוזה מלובלין אומר- למה תמצא אותו כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך למען חיידך, שזה הולך לך בחיים, כשאתה תרגיש שזה הולך לך בחיים אז תמצא את ה'. למה? 'ובקשתם משם' שמרוב הצרות תרגיש כמה חוזרים להשי"ת כשעושים תשובה, כל העניין של הגלות והיסורים יש להם תכלית.

אבל כשאדם נמצא בהסתרה שבתוך ההסתרה הוא בכלל לא יודע מהשי"ת, אז הוא סובל ייסורים ולא רק זה שהוא לא חוזר להשי"ת הוא עוד כועס על השי"ת, וזה הצרה הכי גדולה ואין צרה יותר גדולה מזה, ולכן כתוב אין לך שעה קשה כאותה שכתוב ואנוכי הסתר אסתיר פני.

אחד מהדברים שדיברנו אז לפני פורים זה היה שהגמרא (הולין קל"ט ע"ב) אומרת אסתיר מן התורה מגין שנאמר ואנוכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא, שבגלות שהיה בזמן אחשורוש במקום להבין שמה שהם עשו זה בגלל החטאים שלהם אז הם הלכו וטענו על מרדכי

הצדיק 'אתה אשם מפני שאתה לא משתחוה להמן', במקום להבין שהשי"ת עשה את זה הם לא הבינו את זה בכלל, ולמרדכי היה באמת את הכוח לגלות את זה בתשובה ובשק ובתפילה ובסוף וכו', אבל הם מצד עצמם לא הבינו את זה בכלל.

ואותו דבר זה המהלך הזה שהיה בזמן שהשי"ת הביא את המצריים מצד אחד ומצד שני היה את הים, 'יונתי בחגוי הסלע בסתר המדרגה, הראיני את מראיך השמיעיני את קולך' (שיר השירים ב', י"ד). אז הרמב"ן אומר שהיו שם כמה כיתות, כת אחת תפשו אומנות אבותיהם בידיהם וצעקו, וכת אחת לא רק שהם לא הבינו מה שהקב"ה מרמז להם אלא הם צעקו על משה 'המבלי אין קברים במצרים' (שמות י"ד, י"א), איזה לשון של חוצפה של דיבורים למשה 'מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים' (שם), 'חדל ממנו ונעבדה את מצרים' (שם י"ב), לא רק שהם לא הבינו מה הקב"ה רוצה מהם אלא הם עוד טענו שמושה אשם 'אולת אדם תסלף דרכו ועל ה' יזעף ליבו' (משלי י"ט, ג), הוא הולך בדרך עקומה ויש לו טענות על ה'.

היה לפני 65 שנה חורבן גדול והיה אנשים שהחזיקו באמונת אומן באמונה כזאת חזקה, ויש ספר של הרב אהרונסון הרב מפתח תקוה שאלות ותשובות שהוא כתב שאלות ששאלו אותו אז בגיא צלמוות איזה שאלות, איזה בעלי מדריגות, איזה אמונה. והיה כאלה שהתפקרו לגמרי רחמנא ליצלן ונהיו אפיקורסים גמורים וקיבלו שנאה לה', וזה היה הסתר פנים גדול מאוד.

אז כמו שיש את זה בכלליות יש את זה בפרטיות שיש עניין של שכחת התורה שזה חלק אחד שבאמת לא לומדים כמו פעם, היה בזמן של ר' משולם איגרא דין תורה כי אחד לקח עילוי שיודע את כל הש"ס והוא בא לדין תורה לבטל את השידוך כי אמרו לו שהוא בן 15 והוא כבר בן 16 ובני 16 יש הרבה שיודעים את כל הש"ס, שמעתם פעם דין תורה כזה!?

היה בירושלים יהודי ר' וועלוול מינצברג הוא היה מורה הוראה, היום יש רשימות של מאות מו"צים, הוא היה מורה הוראה – מו"ץ בירושלים, יהודי שידע את כל הש"ס הגמרא רש"י ותוספות, טור וב"י, ארבעה חלקי שולחן ערוך.

וכן היה את ר' משה פינשטיין הוא עמד פעם ופסק ופסק וכו' ועמדו שורה של אנשים זה ביורה דעה וזה באבן העזר וזה בחושן משפט והוא פסק לכולם, מישהו עמד שם והתפלא, אז הוא אמר לו אם תחזור 375 פעמים על השו"ע גם אתה תדע, מה אתה מתפעל?! רק לחזור, ללא שום גדלות פשוט תחזור הרבה ותדע.

ובודאי שיש היום הרבה תורה שדורות לא היה ככה אבל באיכות ובעמל זה אחרת ממה שהיה פעם. אני זוכר שאבא שלי היה רוצה לעורר אותי, ואבא שלי למד בברנוביץ' אצל ר' אלחנן ווסרמן והוא למד בחברותא עם ר' נחום פרצוביץ' 4 שנים. הוא שאל אותי אתה יודע מה שלמדת. אתה זוכר בעל פה מה שלמדת? ואני זוכר שהוא לקח מסכת כתובות והייתי בחור בן 13, מה אמר רבינו חננאל פה בפניה אני כבר יגיד לך איזה דף, הוא היה ענוותן ושפל ברך. הוא אמר לי – לישון בצהרים?! מי יושן בצהרים, איפה היה כזה דבר בכלל? למדו מהבוקר עד הלילה. לחזור? בחור ממוצע היה חוזר 40 פעמים. אז יש דבר אחד של שכחת התורה כזאת.

אבל יש עוד דבר של שכחת התורה שהזיכרון תלוי בלב כמו שכתוב בתורה נ"ד שיש עניין של מיתת הלב שזה שכחה כמו שכתוב 'נשכחתי כמת מלב ככלי אובד', ומכאן חז"ל לומדים כמו מת בברית קודש. ויש עניין של שכחת התורה בתוך הלב ונכון שיש היום הידור במצוות שאף פעם לא היה, אף פעם לא היה כאלו אתרוגים כמו שיש היום והדסים משולשים כמו שיש היום, ולולב שסגור לגמרי ולא כהימנך, ובלי שום 'בלעטלעך', וגם ליהודים פשוטים ולא רק לגבירים של העיירה, ועוד שמי שלא עושה ככה את ההידור הזה

מסתכלים עליו כמו שהוא לא שומר תורה ומצוות והוא לא יודע אם הוא נאמן על המעשרות אפילו, שהוא ככה מזלזל במצוות. למי היה ריבוע של תפילין כמו שיש היום. לא היו כאלה דברים, לא היה ריבוע של תפילין כמו שיש היום. למי היה ציצית מהודר כמו שיש היום, לא היה כזה דבר. אם היום היו נותנים לאכול את המצות שאכלו פעם היו אומרים שזה חמוץ גמור, איזה הידורים שלא שייך בכלל שיהיה, מחליפים הכל. ואנחנו מהדרים מאוד מאוד במצוות, אבל את הלב שהיה פעם אין היום... את היראת שמיים הפשוטה שהיתה ליהודים פעם, שהם זכו והשי"ת היה חקוק להם על הלב, וזה לא משנה באיזה עדה ובאיזה חוג, אם זה אצל חסידים או אצל אלה שלא חסידים, או אצל תימנים או אצל ספרדים, זה לא משנה, זה אצל כולם.

אני זוכר שהייתי ילד והיה לידינו בית כנסת של תימנים, לא היה בתשעה באב אחד שלא בכה, לא היה כזה דבר שלא בוכים, מה זה לא לבכות. מה אתה לא יהודי? לא היה כזה דבר. וזה לא לפני 200 שנה, זה לפני 40 שנה, לא היה כזה דבר שלא בוכים. הייתי ילד והלכתי פעם לשטיבלאך במאה שערים, ואיזה בכיות היה שם מאנשים פשוטים, איזה בכיות... מי שהיה פעם האם הוא שמע שאלה האם מותר להתרחץ או אסור להתרחץ, סובלים וכדו', מה זה הדבר הזה בכלל?

הרב וואזנר פעם אמר - זה מאוד מעניין, שבשבעה אף אחד לא בא לשאול אם מותר אבל בתשעת הימים יש המון שאלות, מותר / אפשר להקל. ולא התכוונו לקטרג כי זה חלישות הדורות, וראיתי באיזה ספר ואני לא זוכר איזה שמביא בשם איזה צדיק קדמון שהוא אומר שלפי הקלקול שיהיה בדור עקבתא דמשיחא שיהיה כלול מדור המבול ודור ההפלגה ודורו של שמד שכולם יהיו כלולים בדור האחרון. והוא מביא את המדרש שבדור המבול הלכו בפריצות, והוא כתב שהוא אמר יותר לא אחמיניה כי מי יודע מה אני יראה עד שאני יראה את משיח.

והקלקול הזה משפיע, ואני זוכר שרבי יעקב מאיר שכטר אמר לי פעם, שהוא אמר שהוא זוכר שבשטיבלאך היה יהודים שהיו תופסים אותם מאוחר והיו אומרים הוא נתפס לתפילה ככה, ולא שהתחילו להתפלל ב-11:30, אלא התפללו שעתיים שלוש, וככה היו היהודים פעם.

ואני רציתי לדבר על שלוש נקודות בעניין של הנסיעה לרבי שמעון: נקודה אחת: זה למי נוסעים. נקודה שניה: זה למה נוסעים. ונקודה שלישית נדבר בסוף, זה הכי פחות חשוב.

הנקודה הראשונה זה למי נוסעים: עכשיו דיברנו למה נוסעים משום שכחת התורה. אבל הנקודה הראשונה זה למי נוסעים, אנשים נוסעים משום שזה מקום קדוש, זה סגולה וכדו', וזה תלוי את מי שואלים מאיזה עדה הוא, כל אחד עונה בסגנון שלו, אפשר לפעול שמה הרבה דברים, אפשר להשיג שמה הרבה דברים, ואנשים גם מצטטים ולאמיתם של דברים ודאי שזה נכון אבל זה קצת צורם למי שלומד כאילו מצטטים גמרא בשביל דבר שזה בכלל לא הולך על זה, שזה סגולה לנסוע לרבי שמעון כי כתוב במפורש כדאי רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. בשעה שהגמרא דנה לגבי קריאת שמע של ערבית ורבי שמעון אומר שאפשר לקרוא עד הנץ החמה, והגמרא אומרת כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. אז הוא אומר כתוב במפורש בחז"ל לנסוע לרבי שמעון, לא כתוב בחז"ל.. וזה נכון אמנם שכדאי ר"ש לסמוך עליו בשעת הדחק אבל לא זה מה שכתוב בגמרא. צריך לדעת שאם רוצים את זה לא צריך להפוך את הגמרא כי הרי גם בלי זה כדאי לנסוע לרבי שמעון.

והאמת שיש בזה גם רמז כפי שרבי נתן מסביר שחכמים ורבי שמעון לא חלקו כי באמת יהיה שכחת התורה, אבל הכוח של קדושת רבי שמעון הוא לתת לאדם כוח, והוא מדבר שם על התורה של 'איה' וכדאי ללמוד התורה שמה שהיא תורה נפלאה מאוד, שגם

שהאדם נמצא בתחתית ההסתרה שבתוך ההסתרה אז הכוח של הצדיקים הכוח של ר"ש שהוא נותן באדם את הכוח לחפש בתוך החושך עד שבסוף בעזרת ה' ימצא את זה, אבל המצב של ההסתרה הרבי כותב את זה שם בתורה תורה י"ב תניינא, שהכוח של הסטרא אחרא שהאדם נופל אליו שהוא מכניס בדעתו שהקב"ה לא נמצא פה אתה לא תגיע אליו ולא תצליח להגיע אליו בכלל, אתה לא יכול לצאת ממני, ולכן האדם אין לו שום תקוה והוא לא מחפש אפילו לצאת משם. והגילוי שמגלים לאדם שגם פה הוא יכול לחפש, זה הדבר שנותן לו ובסוף הוא ימצא את זה. וזה אחד מההארות שהוא כותב שם שרבי שמעון ודאי יודע שיש שכחת התורה אבל זה הכוח של ספר הזוהר. אנחנו גם שואלים שהרי נכון שגם בזוהר מוזכר 'מארי מתניתין אמרי' כמה פעמים, אבל הזוהר לא מסביר לא בבא קמא ולא בבא מציעא ולא בבא בתרא, אין תקפו כהן בזוהר לא מצאתי אפילו שחיפשתי פעם בערכים, ואין סוגיא דחרדל בזוהר, יחלוקו, כל דאלים גבר, אין את הסוגיא הזאת זה נשמט. אז איך על ידי הזוהר לא ישכחו את התורה, איך זה הולך? אנחנו נסביר את זה: כי תורה זה לא דבר שקונים אותו בשכל, זה לא חשבון ולא גאומטריה ולא פיזיקה ולא שאר החכמות, וכמו שכתוב בספרים על שאר החכמות: חכמת הניתוח וחכמת האלכימיה וחכמת המוזיקה וחכמת הפיזיקה וכל החכמות האלה כל זה זה שכל פשוט, החכמה של התורה שהשי"ת נתן זה לא שכל פשוט בכלל, והכלים לקנות תורה זה לא חדר מחשבים ולא מזגן אלא יש מ"ח קניינים שקונים את התורה וחלק מהם זה במיעוט תענוג ובמיעוט שינה וכו' ובכלל לא הנאות העולם הזה אלא להיפך, עד שאתה מתפלל שיכנסו דברי תורה במעיך תתפלל שלא יכנסו מעדנים למעיך, וזה מפריע ללמוד.

הרבי אומר על הפסוק 'לא ימוש' מלשון ממשות אל תגשם את התורה שאתה לומד. לאוקמי גירסא-סייעתא דשמיא (מגילה ו' ע"ב). 'זה עמו' - שהלכה כמותו בכל מקום (סנהדרין

צ"ג ע"ב), מה זה נקראה 'זה' עמו' הוא פשוט היה למדן יותר מאחרים? לא, זה סייעתא דשמיא.

לפני 62 שנה כשהרשעים האלה עשו את מה שהם קוראים לזה מדינה, היו כאלה שרצו לשלב את זה, הדתים ציוניים עם הכיפות, רצו לעשות שיהיה משפט עברי שיפסקו לפי המשפט של השולחן ערוך, באו לחזו"א ואמר להם החזון איש שזה לא יעזור כי 'אלוקים נצב בעדת אל' ואם אין אלוקים נצב אז זה לא יעזור השולחן ערוך, זה לא יעזור מה שאתה תדע, כי מכיוון שהם לא שומרי תורה ומצוות והם לא מתכוונים לזה, אז זה לא יעזור כי אין להם סייעתא דשמיא ובלי סייעתא דשמיא אי אפשר לפסוק, זה לא יעזור, זה לא הגיוני. גברא דמריה סייעיה. וזה תלוי בזכות הנפש של האדם, כמה מסירות נפש יש לו, וזה תלוי ביראת שמים של האדם הזה וזה תלוי במדריגה של הקדושה שלו, וכמה קרבת אלוקים יש לו וכמה הקדוש ברוך הוא נותן לו סייעתא דשמיא. ולכן במ"ח קניינים היה יהודי אחד גדול בשם ר' ישראל זאב גוטסמן והוא היה עילוי גדול, ור' חיים עוזר לקח אותו לבית דין בוילנא כשהוא היה בן 23, ומכיוון שהיה גברא דמריה סייעיה אז אף אחד לא ידע ממנו לא פרסמו אותו במועצות ולא ברבנות. אז הוא אמר שבמ"ח קניינים חסר דבר אחד - ראש טוב, וזה לא כתוב שדבר ראשון זה להיות עם ראש טוב משום שזה לא ממ"ח קניינים. אבל איך זה יכול להיות והרי כל התורה זה הגיון? אם זה דבר גשמי אתה צודק, מכיוון שזה לא דבר גשמי אז זה תלוי בסייעתא דשמיא, זה תלוי בעמל שלך וביגיעה ובתפילה שאתה מתפלל וכמה שאתה קדוש יותר וירא את ה' יותר ופורש מהבלי עולם הזה אז יש לך יותר סייעתא דשמיא, וזה מה שכתוב ירבה בישיבה וזה רק עם סייעתא דשמיא, זה תלוי בזה.

ולכן הקדושה של רבי שמעון בר יוחאי שהמשיך לעולם הזה זה קדושת ספר הזוהר, זה למעשה כל ספר הזוהר עוסק בגילוי מה שנקרא בגילוי אלוקות. כמו שהאריז"ל גילה קצת

את סדר השתלשלות העולמות את סוד הפרצופים ומה שקדם ומה שהאחרים כותבים. וסוד קבלת המצוות שהכל כתוב בזהר, ומה שהאריז"ל אומר זה גם כן בדרך אחד בדרוש אחד בעין חיים, ויש כהנה וכהנה לאלפים ולרבבות בדבר הזה.

ר' חיים ויטאל שאל את האריז"ל למה הוא זכה יותר? אז הוא אמר לו – שהתייגעתי בספר הזהר. אמר לו ר' חיים ויטאל-גם אני התייגעתי? אמר לו האריז"ל-כן, אבל לא כמוני, כי הייתי יושב לפעמים שניים ושלושה ימים ושבע שבועיים על מאמר אחד בזהר עד שהייתי מבין. ולפעמים אמרו לי- כיוונת, אבל לא לזה כיוון הרשב"י, וישבתי עוד פעם עד שהבנתי. אנחנו צריכים לדעת שהבית יוסף היה מחותן עם האריז"ל, והוא בא מהסעודת אירוסין ואמר בבית לבני ביתו- מה אני יגיד לכם, שמעתי ממנו חידושים שלא נשמעו מזמן הנביאים. ככה אמר הב"י על האריז"ל. ולא התנאים ולא האמוראים, והוא עמד שבוע שבועיים על שורה זהר כדי להבין את זה... ולפעמים עמד עוד שבוע. מה כתוב פה גוון ירוק גוון חיוור וגוון וכו' זה חסד גבורה תפארת מה שכתוב פה. אני לא מבין מה כתוב. יש מילה אחת 'בראשית' ויש על זה 70 תיקונים, כמה זמן יקח לאדם לדעת על בוריים את השבעים תיקונים ואפילו תיקון אחד בשלימות? והכל על מילה אחת.

והקדושה וההארה של ספר הזהר הגיע לעולם שלמעשה כל המהלך הזה של סדר קיום המצוות איך שהכל מקושר בחדא קטרי עם השי"ת. איך שכל המצוות שאנחנו עושים וכמו שהתולדות יעקב יוסף אומר מלשון צוותא וחיבור. אבל כל השורשים של תורת הבעש"ט שהוא לקח את כל העניין של הקבלה בדרך העבודה כמו שהרמח"ל לקח את זה בדרך ההנהגה, והבעש"ט לקח את זה בדרך עבודה, כל השורשים של זה שבנוי על מה שהאריז"ל מגלה, הכל בנוי על ספר הזהר. וכל הגילוי אלוקות הזה זה נקרא איך להסתכל על השי"ת ואיך להבין אותו, ואת כל יסודות האמונה שבזה אנחנו נבוכים בכלל. והכל

כתוב באריכות בשומר אמונים הקדמון בויכוח שהוא מוכיח את כל הדברים האלה, שבלי זה היינו סומים לא ראינו אור.

אז הקדושה הזאת של ספר הזוהר מאירה בכל נפשות ישראל את האור הזה, ולכן זה נקרא זוהר, וכתוב שאליהו הנביא קרא לספר הזה בשם הזה 'הזוהר', ככה כתוב ברעיא מהימנא 'ובחיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר', על שם שהוא מאיר לנו מזוהר עילאה שמאיר לנו הארה בנשמה, ולכן בכוח הקדושה הזו יצאו מהגלות ולא תשתכח תורה מישראל.

ולכן יש הבדל גדול וכמו שאנחנו תמיד מזכירים בבית המקדש למה אדם בא לבית המקדש האם בשביל לשמוע את הלויים שבאמת השירה של הלויים היתה שלא מעולם הזה שהם למדו 5 שנים איך לשיר, והלויים היתה כזו מקהלה שלא היה בעולם כזה דבר אלפים ומאות כינורות ונבלים ושרים ומשוררים בגיתית וידותון. והגאון אומר שאת הניגונים שהלויים שרו אין באפשרות ילוד אשה לחבר, אלא הם ניתנו למשה בסניי. והיה כאלו שבאו והיו חוזרים לביתם בכפר רחוק מירושלים והלך לו יומיים עד שהוא הגיע והוא הגיע ביום הראשון בשמחת בית השואבה וראה את הריקודים האלה איזה שמחה ואלו ריקודים, והגמרא אומרת שלא ראינו שינה בעינינו, ושואלת הגמרא איך זה יכול להיות ואומרים שהם היו מנמנמים אחד על כתפי חברו. והנבלים והכינורות והמזמרים בפה, איזה חיות ואיזה עריבות ואיזה מתיקות, העניין שלשירה זה הרי עניין גבוה מאוד מאוד עד שאפשר לקיים את האדם בלא אכילה ושתייה, וזה לשון שהרבי אומר דוגמתו והגאון ג"כ כותב כך. והענין של שירה זה ענין של חיבור ודביקות, והרמ"ק אומר למה שרו על הקרבנות? כי אי אפשר להעלות שום דבר מעולם לעולם כי אם ע"י נגינה, ולכן גם עברו על דרבנן בכינורות וכמו שהגמ' אומרת במקדש.

וזה ידוע שהכהן היה בעל רוח הקודש והיה רואה את החטא ולפי זה היה אומר איזה ניגון לשיר והוא היה מתוודה בתשובה כמו שכתוב. ותתארו לכם שאתם באים ומנגנים לכם עובדי ה' בעלי רוח הקודש שעומדים על הדוכן ואדם מתמלא בכאלה געגועים והשתוקקות לקב"ה בכלות הנפש עם כאלה הרהורי תשובה שהוא אף פעם לא זכה. ומה עשו בבית המקדש? שרו ניגונים והוציאו דיסקים... היה כזה קרבת אלוקים, והיה גם כאלה שסיפרו על האבוקות בשמחת בית השואבה, והיו גם כאלה שחזרו הביתה בעלי רוח הקודש כמו שכתוב בירושלמי (מסכת סוכה פרק ה' הלכה א') 'יונה בן אמיתי מעולי רגלים היה ונכנס לשמחת בית השואבה ושרתה עליו רוח הקודש. ובודאי שהיו כאלו שבאו והשתוללו וקפצו ועשו 'מצב' כמו שתמיד יש כאלה 'עסקנים' - מאכערס', והיו גם כאלה שסתם הסתובבו כי אם לא היה כאלה אז הבית מקדש לא היה נחרב, ועשו זה מחנה שלו וזה מחנה שלו וכו'.

אז היה אחד שחזר הביתה וסיפר על האבוקות והיה אחד שסיפר על הניגונים והיה אחד שסיפר על אהבת ה' ואחד שסיפר על הרהור תשובה והיה אחד שסיפר כל מיני קטנות המוחין והיו כאלה שחזרו הביתה בעלי רוח הקודש.

וכשנוסעים לרבי שמעון צריכים לדעת שלנסוע לרבי שמעון, מי שנוסע בגלל שזה מקום קדוש - בסדר גם טוב, זה סגולה להתפלל שם, התפילה מקובלת שם יותר - גם טוב. יש השראת השכינה בקברי צדיקים, והלש"ם כותב מהגאון שמיום שנחרב בית המקדש לא מצאה השכינה מנוח כי אם אצל קברות הצדיקים, שיש שמה השראת השכינה וזה דבר גדול. אבל כולם לא נוסעים לרבי שמעון... הם נוסעים לציון, למקום קדוש, לסגולת התפילות. ויש דבר כזה שנוסעים לרבי שמעון בר יוחאי, לא לציון ולא לאבנים ולא לכיפה ולא למקום סגולה ולא בגלל שהתפילה מתקבלת אלא נוסעים לרבי שמעון בר יוחאי. ואני יסביר מה אני מתכוון, בזוהר כתוב שהחבריא קדישא אמרו לרבי שמעון מה שכתוב את

פני האדון הוי"ה' (שמות ל"ד, כ"ג) מאן פני הוי"ה דא רשב"י, ואני יסביר את זה כי אסור להגיד את זה בלי להסביר כי אחרת ה' ישמור מה שיוצא מזה ה' ירחם. אז הרמ"ק מסביר ככה שיש הוי"ה' ויש אדון הוי"ה' שזה מידת המלכות וזה ידוע, ויש פני האדון' וזה היסוד שמשפיע 'צדיקיא אנפי שכינתא', ואומר הרמ"ק שהם אמרו מאן פני האדון הוי"ה' דא רשב"י כי ר' שמעון היתה נשמתו ביסוד כמו שכתוב בשער הגלגולים באריכות, שר' שמעון שרשו היה ביסוד 'צדיק יסוד עולם'. [וזה מה שלא נראתה הקשת וזה עניין הקדושה וכו'].

אז מה המשמעות של הדברים באופן פשוט שהם אמרו ככה- עולים לבית המקדש, למה- יראה, יראה את פני האדון, ויש את הרש"י עם הב"ח לראות ולקבל את פני השכינה, ושם נעלה ונראה' וזה הלשון שחז"ל תקנו בתפילה ונראה [בניקוד ציריי, קמץ, סגול] ולא נראה [בניקוד חיריק, שווא, סגול] שהקדוש ברוך הוא יראה אותנו, ונשתחוה לפניך ויש בזה אריכות גדולה בסידור הרב שהוא מסביר מה זה העניין של השתחוואה ומה זה הדין של השתחוואה, ומסביר שם באריכות נפלאה שהשתחוואה בפישוט ידיים ורגליים זה ביטול כל החושים ושכלל ישראל השתחוו בבית המקדש והם הרגישו ביטול כל החושים להשי"ת התבטלות לגמרי, והוא מסביר את זה באריכות נפלאה עם כל הראיות שלו.

ואמרו חכמי הזוהר- איפה היום מקבלים את האור הזה של קבלת פני השכינה? תבוא לרבי שמעון בר יוחאי שם יש השראת השכינה 'צדיקיא אנפי שכינתא', שחז"ל אומרים מדוע את הולכת לא שבת ולא חודש היום שחייב אדם להקביל פני רבו ברגל (ראש השנה ט"ז ע"ב), ובפשטות למה צריך להקביל פני רבו ברגל? כי יש פסוק וכו'. ודאי שהשמענו ע"ז את החלק הזה של קדושת המועדות או של תורה שלמדו במועדות אבל זה לא היה זמן של שיעורים, וזה לא משמע ככה שזה הזמן שאמרו את השיעורים בחול המועד ובימים טובים. אבל יש בזה עוד דבר שלהקביל פני רבו וכמו שאמרנו אצל ר' שמעון שחייב אדם

להקביל פני רבו ברגל, בכל יו"ט יש תוספת של קדושה וקדושה הכוונה לא שזה דבר מופשט – השפעות, אלא הכוונה שקדושה זה געגועים והשתוקקות להשי"ת, קדושה זה תורה לשמה, קדושה זה הארת עיניים בתורה, קדושה זה שמירת עיניים, קדושה זה כולל הכל. ולרב יש את הכוח להשפיע בתלמידים ומה שאנחנו מדברים על השראת השכינה זה הסוד של חייב אדם להקביל פני רבו ברגל בשורש הדבר. ואני לא מדבר על מה שעושים היום עם תמונות ומצלמים את זה ומוציאים ספרים חוברות שלימות עם כל העסק שעושים עם זה, אנשים מתפרנסים מזה ואולי גם זה עניין, צאו והתפרנסו זו מזון. אבל עיקר הדבר באמת של הדברים זה לקבל פני רבו וסוד הדברים זה הסוד של הארת פנים [–וזה העניין של בינה וזה העניין של רגלים, כי הרגל ידוע שזה אימ"א, ויו"ט בגימטריא ס"ג וכו' וזה סוד הפנים] ואת זה מקבלים ביו"ט.

ולכן אם נוסעים לר' שמעון בגלל שבמירון אפשר לפעול וזה מקום קדוש, זה טוב. אבל יש משהו אחר בנסיעה לר' שמעון וזה אחד הדברים שמדגישים מאוד אצלנו וזה אחד החידושים, ומי שלא ראה את התפילה של ר' נתן שמתפלל בתפילה שלו ר' שמעון בר יוחאי, אתם הבטחתם שלא תשתכח תורה מישראל על ידכם, עמדו בעדנו, המליצו טוב בעדנו וזה משהו אחר לגמרי, כשהאור החיים הק' עלה לציון של ר' שמעון בר יוחאי והוא ירד מהחמור והוא זחל על הידיים והרגליים שלו, והוא אמר איך אפשר לבוא לרשב"י? למה האוה"ח פחד ואנחנו לא מפחדים? כי כמה שהאדם יש לו יותר שייכות עם המידה הנקראת צדיק אז יש לו השגה מה זה צדיק ויש לו הרגשה מה זה צדיק ואם אין לו אז הוא לא מרגיש כלום.

יש משל של הרב מברסק משל יפה, שהיו עושים תשובה באלול ויש שעשו בראש השנה ויש שעשו ביום כיפור, ויש שכל הזמן העבירו את הזמן. והוא אומר שהיה פעם זמן שהיהודים היו מברחים את הגבולות, והיה את העגלון שהיה מברח והיה את הסרסור

שהוא היה מתווך בין האנשים והיה את האנשים שהם בעצמם הבריחו את הסחורה, והוא סיפר שאלו שהיו מבריחים 5 ק"מ לפני הגבול התחילו לפחד, ו21 ק"מ לפני הגבול שכבר ראו את הגבול אז הסרסור התחיל לפחד, והמבריחים היו רגילים אבל כשהם עברו את הגבול אפילו שהם אמרו שהכל בסדר ואין בעיות אבל בתוך הלב הם פחדו, אבל הסוסים גם בתוך הגבול לא פחדו, כי הם לא מבינים מה זה. אסור לנו להגיד על עצמנו את המילה הזאת אבל אנחנו רק נשתמש במה שחז"ל (שבת קי"ב:) אמרו- אם ראשונים כמלאכים אנו כבני אדם, ואם ראשונים כבני אדם אנו כחמורים, ואפילו לא כחמורו של רבי פנחס בן יאיר, שנזהר מטבל שלא להכשיל את הבעלים כי טבל אסור בהנאה. והכוונה שהקדושה של ר' פנחס בן יאיר השפיעה על כל הבע"ח, שהרי אין איסור לחמור לאכול טבל, אבל אם הוא יאכל טבל אז הבעלים נהנה מטבל, ואני חושב שגם 'לפני עוור' אין לו, אבל ייצא מזה שח"ו ר' פנחס בן יאיר בשוגג יהנה מטבל. וכמו שבדור המבול כל הבהמה וכל החיה השחיתו את דרכם בגלל האדם אז אצל הצדיקים האלה אז גם כל הסובב אותם כולו מתעלה בקדושה גם החמור ששמו מרמז על החומריות כמו שכתוב בספרים, שהוא הכי חומרי. אז לכן אין לנו הרגשה, וכמה שהאדם הוא מזוכך יותר ככה יש לו יותר הרגשה מה זה צדיק.

ואני לא זוכר אם סיפרתי לכם על ר' שמואל שפירא מה שראיתי לפני שנים ואני לא זוכר כמה שנים אולי 30 שנה, והיום כבר לא שייך לעשות את זה מרוב הדוחק והעומס והלחץ שיש שמה שחיי אדם תלויים בהם, אבל אז עוד יכלו לחכות ולהגיע לציון [ואני חושב אולי זה תשל"ח או תשל"ז], ויש מול הציון שתי חלונות כאלה עמוקים אחד זה ליד הארון קודש איפה שהעמוד ואחד בצד השני, ור' שמואל עמד שמה מול הציון שעתיים או שלוש הוא עמד ומי שהכיר את הפנים של ר' שמואל, [ור' שמואל היה אדם קדוש, ואני חושב שכבר הזכרתי מה שרלוי"צ אמר עליו בשנה האחרונה שלו שרלוי"צ אמר לי אני לפעמים

חלש וחולה הוא היה בן 91, אני לא יכול לבוא לביהכנ"ס ואני לא חייב לבוא שמותר לבן אדם חולה בן 91 ויש בחוץ שלג לא לבוא, אבל אני הולך כי כשאני בא לשוהל אני רואה את ר' שמואל אז יש לי הרהור תשובה]. אז ר' שמואל עמד מול הציון ואני לא יודע איך להסביר את זה שזה היה כמו שהוא פחד מאוד מהדבר והוא מאוד רצה את זה, אבל הוא פחד לגשת לציון והוא עמד ככה שעתיים או שלוש עם קולות כאלה, ואני לא יודע איך לתאר את זה. ואחרי שעתיים או שלוש הוא עלה לציון ואיזה בכיות היו שמה...

ויש אנשים שבאים לציון ואומרים 'חברים, ר' שמעון, ר' שמעון אני פה, הגעתי, מוציאים מזונות ויין וכדו', 'רבי שמעון חברנא, וזה בגלל שהם לא מגיעים לר' שמעון אלא הם מגיעים למערה, הם מגיעים למקום שאפשר לעשות ישועות וזה נכון. האוה"ח הק' ידע שהוא מגיע לר' שמעון, איזה פחד... אם ר' שמעון היה בחיים חיותו ואתה היית יודע שאתה נכנס אליו לחדר והיית יודע שהוא מסתכל עליך, וזה מרא דכולא תלמודא בנגלה ובנסתר ואדון על רבי רבבות עולמות שבזוהר כתוב שכשאליהו הנביא רצה להיכנס למתיבתא הוא היה צריך לבקש רשות... אם ר' שמעון מרשה לו להיכנס... ואי אפשר להבין את הדבר הזה בכלל. ור' שמעון אמר 'יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין', איפה מצאנו כזה דבר? ר' שמעון אמר משה לא ידע ואנא ידענא... ואלו דברים נוראים מבהיל על הרעיון.

ואתה בא ור' שמעון מסתכל עליך ואתה הלמדן והעובד, ור' שמעון יודע בודאי וכן כתוב מהאריז"ל ומהצדיקים אחרי זה כתוב, שהרבי אמר שנותנים לו שלום עליכם הוא יודע מהראש עד הנעליים מה עשית בגלגול הזה ובגלגול הקודם ומה אתה חושב ומה אתה מעלים, מה אתה מספר ומה אתה לא רוצה לספר. ואם אתה לא מאמין שר"ש יודע אז בשביל מה אתה בא לפה?

אז הוא באמת היה חי כמה אנשים היו נוסעים אליו? זה מאוד מעניין, וזה פחד, וההרגשה שבאים לתנא [- כי להגיד צדיק על תנא זה אולי זלזול בתנא], ובא אותו אחד לרשב"י שהוא מרא בעליונים ובתחתונים והוא בא עם כל המעמד שלו עם כל המכובדות שלו, ור' שמעון ישאל אותו – מה אתה יודע? אתה יודע ש"ס בבלי וירושלמי טור וש"ע? אתה יודע מסכת אחת בע"פ? ויש כאלה שהוא ישאל אותם-אתה יודע פרק אחד בע"פ [-פרק גמרא רש"י ולא תוס']? ויש כאלה אנשים שהם מאוד מכובדים אבל הם לא יודעים גם דף גמרא אחד בע"פ מרישא לסיפא, ויש כאלה שיודעים, והם מאוד מכובדים. אתה יודע סימן אחד בטור מהתחלה עד הסוף עם בית יוסף? או את עיקר העניינים בערך? אתה יודע איזה בושא שזה, שר' שמעון שלא נראתה הקשת בימיו ואתה בא עם כל החבילות שלך ואתה יודע איזה חבילות... וזה לא פשוט, ולכן הצדיקים האלה התביישו.

הרבי של ר' אברהם בר"נ היה מגיע לציון באומן היה יושב שלוש ימים ומכין את עצמו והוא התבייש לבוא, איך אני יכול לבוא?

ואחד החידושים וזה נרמז בדברי ר' נתן כמה וכמה פעמים, שבאים לרשב"י ולכן זה אחרת לגמרי לגמרי וזה נסיעה אחרת לגמרי לגמרי, ובנסיעה הזאת צריך אדם לבקש ולהתפלל ולהכין את עצמו, ור' נתן מתפלל 'תן בלב הצדיקים לבל יסתירו פניהם ממני', וזה משהו אחר לגמרי. וזה ודאי שאפשר לפעול ישועות איזה שאלה, אם קופת העיר מפרסמת ואם ועד הרבנים לענייני צדקה, ויש היום כבר ב"ה הרבה ארגונים וכנראה שכולם צודקים שבזכות הלחמניות או הח"י רוטל או הצדקה או ה-18 פעמים או ה-40 ימי תפילה או כמניין ואתחנ"ן תפילות וכדו', אנשים נותנים צדקה ואנשים מתפללים ואני לא מתכוון ח"ו לצחוק כי באמת זכות הצדקה תעמוד להם וכן זכות מעשיהם הטובים וכן זכות התפילה, והכל נכון.

אבל יש הבדל גדול בין אדם שבא לפעול ישועות לבין אדם שרוצה שההבטחה הזאת תתקיים בו שלא תשתכח התורה משיראל, והוא בו ובוכה שמה איפה אני אוחז? כמה אני יודע מהש"ס? כמה אני יודע מזה? כמה אני יודע מהירושלמי, ויש כאלה שאף פעם בחיים שלהם לא למדו ירושלמי, רק לפעמים הרמב"ם או הרשב"א מביאים ירושלמי אז הם פותחים אותו, אבל הם לא יודעים מה זה, כמה דפים וכמה פרקים ועל איזה מסכתות.

ואחרי זה יש את פנימיות התורה וסודות התורה, ובן אדם שעושה באמת חשבון יש לו הרבה הרבה מה לבקש. ויש את שכחת התורה במה שאדם קרוב מהשי"ת ורחוק ממנו, וזה ההסתרה שבתוך ההסתרה, הוא יודע מה כתוב והוא לא מקיים, הלב שלו לא נמצא איפה שהמוח שלו נמצא. ויש גלות הנפש שאדם משועבד לכל התאוות שלו ולמידות הרעות שלו והוא לא נמצא היכן שהוא צריך להיות והוא נמצא בגלות.

וזה עיקר הכוח של ר' שמעון, וזה עיקר הטעם שאדם נוסע, וזה הבדל עצום בין שתי הסיבות שמים וארץ, וכשאנחנו אומרים שצריך לשמוח בהילולא דרשב"י, וכמו שהאר"י הק' כותב שר' שמעון מקפיד על מי שהיה עצוב בהילולא שלו וצריך לשמוח, זה נכון. שזה הילולא שר' שמעון הצליח להשלים את כל מה שהוא רצה את כל התיקונים ועלי תשוקתו. אבל השאלה האם אני שמח בגלל שיש רמקולים משתי הצדדים שכל השומע תצילנה שתי אזניו ואוי ואבוי אם תתקרבו לזה... ותראו שיש לכם קול השופר הולך וחזק ברקים ורעמים... וחוז' מזה יש 'מצב' ואיך אפשר לא לרקוד וצריך להיות 'ערל לב' כדי לא לרקוד. וזה באמת משהו מהשמים השמחה הזאת וזה לא דבר נתפס. ובודאי שזה נותן לאדם אבל עיקר השמחה שלי שאני מאמין שהגעתי לר' שמעון שהבטיח שלא תשתכח תורה מישראל ובזוהר דא יפקון מן גלותא, ועכשיו ביארציטט שלו כל העולמות העליונים וכל הפמליא שלו כולם נמצאים פה, ואני יכול עכשיו להתחיל להתקרב להשי"ת מחדש וזה משהו אחר לגמרי, וזה שמחה אחרת לגמרי, וזה לא משנה אם זה שר עכשיו או שזה

שר עכשיו. וזה משהו אחר לגמרי, ועל זה צריך להתפלל: לבקש מהשי"ת דבר אחד - שאני יזכה לנסוע כדרך שאתה בא ליראות כך אתה בא לראות שאני יבוא לרבי שמעון עם כאלה עיניים שרבי שמעון יוכל להסתכל עלי, שהרי יש עוד כל מיני דברים על הדרך ואפילו שיש היום דרך מהדרין, אבל צריך לבקש מה: ושיהיה לי לב, יש היום אנשים שנוסעים בלילה והם באים לרבי שמעון ואני לא רוצה לתאר איך זה נראה, ואתם יודעים איך זה נראה שבהתחלה הראש נופל לצד ימין שזה החסדים, ואחרי זה לצד שמאל שזה גבורה, ואחרי זה לבחינת תפארת, ואחרי זה לבחינת שינה כי אין לב ואין התעוררות ואם אדם זוכה להתעוררות זה רק סייעתא דשמיא. ואדם אפילו שהוא בא בשיא הערנות שלו ג"כ לפעמים אין לו לב, ולפעמים הקב"ה עוזר לאדם ופותח לו את הלב וזה משהו אחר לגמרי, וזה עניין אחר לגמרי לגמרי.

הדבר האחרון שרציתי להזכיר כי כמה וכמה שאלו ואמרנו שנדבר על זה לקראת ל"ג בעומר, ואני באמת רוצה להגיד וכמו שאומר הכף החיים בקצירת העומר, והשאלה ששואלים על הנוסח שר' נתן חיבר שמבקש מר' שמעון שיבקש ויפעול בשבילו איך מותר לעשות את זה, והרי יש את המהרי"ל 'ודורש אל המתים' כמובא בהלכות ראש השנה, ואני לא רוצה לדבר על זה באריכות רק בקיצור, כי ראשית כל מה שהמהרי"ל מביא, אז הפרי מגדים כבר כותב בהלכות ראש השנה שבספרי התחינות הישנות לא משמע כן וצריך עיון. וזאת אומרת שלמעשה איך שהקדמונים חיברו את זה הם לא חיברו את זה כמו המהרי"ל אלא הם כן התפללו ככה, וזה לא קשור לברסלב בכלל ומי שיקח את הספר של הבן איש חי בקברי צדיקים יראה שכל התפילות שלו מיוסדים כך 'עמוד' וכדו' והכל ככה.

וגם אנחנו צריכים לדעת בפשטות שהלאו של דורש אל המתים זה מדובר על סוג של טומאה כמו אוב וידעוני ודורש אל המתים, ויש לנו מכילתא ותורת כהנים וספרא וספרי

ושם דורשים את זה שהכוונה על הלן בבית הקברות לטמא עצמו, וזה סוג של טומאה כזאת שדורש אל המתים וזה סוג של כישוף, ולכן קצת קשה בפשוטם של דברים שהכוונה של זה הוא על מי שמתפלל. אבל חוץ מזה בזהר הקדוש בהקדמה כתוב שאחד התנאים ואני לא רוצה להגיד את השם שלו מפני מה שאני יגיד לכם מהרמ"ק על זה, והוא שאל את רבי שמעון- איך אפשר להתפלל אצל הצדיקים והרי כתוב 'ודורש אל המתים' (דברים י"ח, י"א)? אמר לו רבי שמעון- זה הולך על הרשעים שבחייהם קרויים מתים (ברכות י"ח:), בפשטות הכוונה שיש להם רוח הטומאה. אבל הצדיקים שבמיתתם נקראים חיים לא נאמר על זה, והזהר הקדוש אומר שבלי התפילה של המתים על החיים לא היה העולם מתקיים שעה אחת. ואומר הרמ"ק- זה התלמיד ששאל לרשב"י היה מקטני תלמידיו שאל"כ היה יודע מהות הצדיק מהו. ולרבי ממונקאטש יש תשובה שלימה על הדבר הזה. ועל כרחק במה שמנסים לדחוק במהרי"ל עצמו שהוא התכוון שלא יעשה את המת כאילו איזה כוח עליון. אבל הוא מביא שם באריכות גדולה המון מדרשי חז"ל, וכגון מה שחז"ל אומרים אצל כלב שאמר 'אבות העולם, בקשו עלי רחמים', וכתוב בגמרא בסוטה שלמה נתעלם קברו של משה כדי שלא יעמדו על קברו ויאמרו משה עמוד והתפלל בשבילנו. והוא מביא שם את המדרש רבה באריכות על אסתר שמרדכי הלך על קברי אבות והתפלל ולא חשש לדורש אל המתים, והגמרא אומרת שם 'אבא מצערו ל"י שהלך לקבר שלו ולא חשש לדורש אל המתים, וכן הוא מביא כהנה וכהנה מדרשים.

עכ"פ כשאומרים את התפילה של רבי נתן, כמו שראינו גם מהקדמונים שככה התפללו בצורה הזו, ולכן אין שום בעיה חס וחלילה להגיד את הנוסח של רבי נתן, ומי שרואה בתפילות של הקדמונים ושל המקובלים שכולם כתבו בנוסח הזה, ולקחתי את הבן איש חי כדוגמא אבל יש גם עוד הרבה ספרים שכולם דיברו בנוסח הזה של 'עמוד בתפלה'. והבן איש חי יש לו ספר שלם על זה. וזה הערה צדדית שהרבה שאלו איך אפשר להגיד

את התפילה הזאת, ולכן גם זה אין קושיא שרבי נתן כותב שמה שיאתם הבטחתם לישראל, עמדו בעדנו וסעדונו... ותמליצו טוב בעדנו... ותבקשו עלי, זה עוד עניין שאדם יודע שהוא צריך והוא מבקש מר' שמעון ואתם יודעים איזה בושה והכנעה, ועם איזה התקשרות הוא אומר את המילים האלו, וזה עניין אחר אם הוא חושב על מה שהוא אומר.

{אחד מן השומעים שואל} שהרי כתוב – לו לבדו ראוי להתפלל? מה זה קשור האם למשה רבינו לא כתוב שאמרו לו 'התפלל בעדנו', האם כלב עבר על איסור בגלל שהוא אמר 'אבות העולם בקשו עלי רחמים'. ראבר"נ בתורה י' מביא את מה שהרבי מביא שמה שמי שיש לו חולה ילך אצל חכם, הוא שואל שהרי הרמב"ם כותב שאסור לבקש אפילו מהמלאכים? והוא עונה על זה בביאור הליקוטים שיש הבדל בין המלאכים לבין הצדיקים שיש לנו ערבות וזה לא נקרא אמצעי והוא מסביר את זה שם, אבל זה ברור שכתוב בחומש שבקשו ממושה רבינו שיבקש עליהם, והדבר זה הוא פשוט.

אבל אני לא מדבר על זה שיש עוד נקודה האם לבקש מהצדיק באופן עצמאי כאילו, ולא באופן של תבקש בשבילי, וזה עוד נושא. אבל הנוסח הזה שמבקשים ממנו עמוד בתפילה ותתפלל בעדנו זה בסדר.

ועכ"פ עדיין שיש לנו כמה ימים אנחנו צריכים לדעת שהנסיעה לרבי שמעון באופן כזה זה משהו אחר לגמרי לגמרי, וזה לא נסיעה רק בשביל לרקוד ולהיות ב'מצב' כמו שאמרנו. ואותו דבר ישנם כאלה שחוזרים ממירון ואיך הם מגיעים הביתה? עייפים, טוב אני אחרי מירון עכשיו אני לא יכול. וישנם כאלה שמגיעים הביתה שמחים. וישנם כאלה ששואבים רוח הקודש, ואני לא אומר שהם נביאים אבל יש להם רוח של קדושה, נסעתי לרבי שמעון וזה משהו אחר.

ועל זה אדם צריך הרבה להתפלל שהוא יזכה לזה, ורבי נתן מתפלל שם 'ותן בלב הצדיקים
לב לב יסתירו פניהם ממני', שאדם צריך להתפלל גם על זה והקב"ה יזכה אותנו שנזכה
באמת ליסוע כמו שצריך, ולזכות לכל הגילויים והקדושה שאפשר לקבל בהילולא של רבי
שמעון, שיתקיים בנו 'כי לא תשכח מפי זרעו', וביהאי חיבורא דאיהו ספר הזהר יפקון ביה
מן גלותא' ברחמים, אמן.